

Jövő Amerika számára és 2020. július 18. – Hármas szám

Áldottak a szemek, amelyek látnak, és a fülek, amelyek hallanak

Jeff Pippenger

2023-08-25

A reformmozgalmak vonalai kulcsot jelentenek a Jelenések tizedik fejezetének „hét mennydörgése” megértéséhez. A „hét mennydörgés” az első angyal üzenetének megerősödése történetét jelképezi 1840. augusztus 11-től egészen az 1844. október 22-i nagy csalódásig. A tizedik fejezeten belül három belső tanúbizonyság támasztja alá ezt az értelmezést.

„Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt; az első angyal üzenetét a világ minden misszióállomására elvitték, és némely országban a tizenhatodik századi reformáció óta nem tapasztalták egyetlen földön sem a vallási érdeklődés akkora fokát; de mindezt felül fogja múlni a harmadik angyal utolsó figyelmeztetése alatt kibontakozó hatalmas mozgalom.” The Great Controversy, 611.

Az első angyal üzenete 1840-től kezdve hirdettetett a világnak. Uriah Smith a korai úttörők álláspontját fejt ki, összhangban White testvérnővel. Smith elismeri, hogy az első angyal 1798-ban érkezett meg, és kimutatja, hogy 1840-ben az első angyal szállt alá. Smith és az úttörők egyszerűen nem vették észre a különbséget egy üzenet megérkezése és annak felhatalmaztatása között. Smith világosan kijelenti, hogy amikor a Jelenések tizedik fejezetében szereplő angyal egyik lábát a tengerre, a másikat pedig a földre helyezte, az a világnak hirdetett üzenetet azonosította.

„1798-ban tehát megszűnt a Krisztus napjának közelsége hirdetésére vonatkozó korlátozás; 1798-ban megkezdődött a vég ideje, és levétetett a pecsét a kis könyvről. Attól az időtől fogva tehát a Jelenések 14. fejezetének angyala előrement, hirdelve, hogy eljött Isten ítéletének órája; és ugyancsak azóta állott meg a 10. fejezet angyala a tengeren és a földön, és megesküdt, hogy idő többé nem leszen. Személyazonosságuk felől nem lehet semmi kétség; és mindazok az érvek, amelyek az egyiket elhelyezik, a másik esetében is egyenlőképpen érvényesek. Nem szükséges itt semmiféle érvelésbe bocsátkoznunk annak kimutatására, hogy a jelen nemzedék e két prófécia beteljesedésének tanúja. Az advent hirdetésében, különösképpen 1840-től 1844-ig, kezdődött meg ezek teljes és részletes beteljesedése. E angyal helyzete, egyik lábával a tengeren, a másikkal a földön, hirdetésének tengeren és szárazföldön való széles kiterjedését jelöli. Ha ez az üzenet csupán egyetlen ország számára lett volna szánva, elegendő lett volna, hogy az angyal csak a szárazföldön foglaljon állást. Ám ő egyik lábát a tengerre helyezi, amiből arra következtethetünk, hogy üzenete átkel az óceánon, és kiterjed a földgolyó különféle nemzeteire és részeire; és ezt a következtetést erősíti az a tény, hogy a fent említett adventhirdetés valóban eljutott a világ minden misszióállomására. Erről bővebben a 14. fejezet alatt.” Uriah Smith, Gondolatok Dánielről és a Jelenésekről, 521.

Ezért a tizedik fejezet első verse 1840. augusztus 11-ét jelöli meg, mert abban az időben ért véget az oszmán felsőbbség megjövendőlt korszaka, összhangban a Jelenések könyve kilencedik

fejezetében adott próféciaival. White testvérnő kijelenti:

„1840-ben a prófécia egy másik figyelemre méltó beteljesedése széles körű érdeklődést keltett. Két évvel korábban Josiah Litch, a második adventet hirdető egyik vezető lelkész, közzétette a Jelenések 9. fejezetének magyarázatát, amelyben megjövendölte az Oszmán Birodalom bukását. Számításai szerint e hatalomnak... 1840. augusztus 11-én kellett megdőlnie, amikor az oszmán hatalom Konstantinápolyban várhatóan megtöretik. És hiszem, hogy ez így is fog bizonyulni.”

„A pontosan megjelölt időben Törökország követői útján elfogadta Európa szövetséges hatalmainak védelmét, és így módon a keresztény nemzetek ellenőrzése alá helyezte magát. Az esemény pontosan beteljesítette a jövendölést. Amikor ez ismertté vált, sokaságok győződtek meg a Miller és társai által elfogadott prófétai értelmezési elvek helyességéről, és csodálatos lendületet kapott az adventmozgalom. Tanult és tekintélyes férfiak csatlakoztak Millerhez, mind nézeteinek hirdetésében, mind közzétételében, és 1840-től 1844-ig a munka gyorsan terjedt.” A nagy küzdelem, 334–335.

A tizedik fejezet első verse 1840-et jelöli, a tizedik versben pedig azt látjuk, hogy János keserű csalódást szenved 1844. október 22-én. János azokat képviselte, akik a kis könyv üzenetét elvitték a világnak, csak hogy elszenvadjék a keserű csalódást 1844. október 22-én. Az első verstől a tizedik versig 1840-től 1844-ig terjedő történelmet ábrázolja. Ez az egyik belső tanúságtétel a tizedik fejezeten belül.

A másik tanú János, aki megeszi a kis könyvecskét, és az édes az ő szájában, ami azt jelképezi, hogy elfogadta az 1840. augusztus 11-i üzenetet, azután pedig keserűvé lett a gyomrában az 1844. október 22-i nagy csalódáskor.

És kivevém a kis könyvecskét az angyal kezéből, és megevém azt; és az én számban édes vala, mint a méz; de mikor megettem, keserűvé lőn az én gyomrom. Jelenések 10:10.

A tizedik vers egyetlen versben magát az 1840-től 1844-ig terjedő történelmet ábrázolja. Ez a második belső tanúbizonyosság a fejezeten belül arra, hogy a „hét mennydörgés” azt a történelmet jelképezi. White testvérnő már azonosította, hogy a „hét mennydörgés” azon események körülírását jelenti, amelyek az első és a második angyal üzenete alatt történtek. A második angyal üzenete a nagy csalódásnál ért véget, ezért a „hét mennydörgés” ugyanezt a történelmet jelképezi. Három belső tanúbizonyosság támasztja alá azt az igazságot, hogy az 1840. augusztus 11-étől az 1844. október 22-i Nagy Csalódásig terjedő történelem az a prófétikus történelem, amelyre a Jelenések könyve tizedik fejezete helyezi a hangsúlyt.

Majd az utolsó versben, a „hét mennydörgéssel” kapcsolatos igazsággal összhangban, parancs adatik az üzenet előterjesztésére, és arra, hogy magát a történelmet is meg kell ismételni.

És ezt mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok nép, nemzet, nyelv és király előtt. Jelenések 10:11.

A hét mennydörgés arra mutat rá, hogy az adventizmus kezdete — attól az időtől fogva, amikor „a vég idején” felnyitott üzenet erőt nyert — szemlélteti az adventizmus végét, amikor az 1989-ben

felnyitott üzenet erőt nyer, nem a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala által, hanem a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetéből alászálló angyal által. A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala 2001. szeptember 11-én szállt alá, és most az 1840-től 1844-ig tartó történelmi ismétlődés lezárulásához közeledünk.

A tizedik fejezetre vonatkozó ezen megfigyelések évek óta nyilvánosan ismertek. Amit egészen a közelmúltig nem ismertek fel, az az, hogy ebben a szent történelemben egy másik, beleágyazott szent történelem is rejlik. E történelmet csak azok fogják felismerni, akik elfogadják az Alfa és Ómega elvét, amely egy dolog végét annak kezdetével azonosítja. A szent történelmen belül rejlő, beleágyazott történelem csalódással kezdődik, és a Nagy Csalódással végződik. Az 1843-tól 1844-ig terjedő történelem egy különleges történelmi vonal, amely az 1840-től 1844-ig terjedő történelemben helyezkedik el, mégis attól elkülönül. White testvérnő és Krisztus egyaránt foglalkoznak ezzel a történelmi vonallal.

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most nyomatékosra kell tenni, mert sokan elvesztették tájékozódási pontjaikat. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden gyülekezetéhez.”

„Krisztus ezt mondta: »Boldogok a ti szemeitek, mert látnak; és a ti fületek, mert hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem láttátok; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallottátok« [Mát. 13:16, 17]. Boldogok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.”

„Az üzenet adatott. És nem szabad késlekedni az üzenet ismétlésével, mert az idők jelei teljessé válnak; a záró munkát el kell végezni. Rövid idő alatt nagy mű fog végbemenni. Isten rendelése szerint hamarosan olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel feláll az ő osztályrészében, hogy bizonyosságot tegyen.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

„A próféták és igaz emberek kívánták látni azokat a dolgokat”, „amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.” Jézus két evangéliumban utalt erre a szent történelemre, de mindkét utalás eltérő összefüggésben történt.

És sokat szólt nekik példázatokban, mondván: Ímé, kiméne a magvető vetni; és amikor vetett, némely mag az útfélre esék, és eljövén az égi madarak, megevék azokat. Némely pedig köves helyre esék, ahol nem vala sok földje; és hamar kikele, mivel nem vala mélyen a földben. Mikor pedig felkelt a nap, megperzselteték; és mivelhogy gyökere nem vala, elszárad. Némely pedig tövises közé esék; és felnevekedének a tövises, és megfojták azokat. Némely pedig jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely százannyit, némely hatvanannyit, némely harmincannyit. Akinek van füle a hallásra, hallja. És hozzámenvén a tanítványok, mondanak neki: Miért szólasz nekik példázatokban? Ő pedig felelvén, monda nékik: Mert néktek megadatott, hogy értsétek a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik, és bővülködik; akinek pedig nincsen, attól az is elvétetik, amije van. Azért szólok velük példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedik rajtuk Ésaías próféciaja, amely ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván lássatok, és ne ismerjete: Mert megkövéredett e nép szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyják; hogy valamikor ne lássanak szemeikkel, és ne

halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és a ti fületek, hogy hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látták; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallották. Máté 13:3–17.

Jézus Máté evangéliumában, miközben Isten Igéjének hatásáról beszél, és arra szólítja fel az embereket, hogy „halljanak”, azonosítja, hogy a laodíceabelieket, akik elutasítják azt az üzenetet, amelynek látását a próféták kívánták, Ézsaiás hatodik fejezete jelképezte. A Future for America ismételten bemutatta Ézsaiás hatodik fejezetét 2001. szeptember 11-ének összefüggésében, mert az iszlám azon a napon végrehajtott támadásával leszállt a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, és dicsőségével beragyogta a földet. A próféták mind egyetértenek egymással, és Ézsaiás hatodik fejezetének harmadik versében ennek az angyalnak közvetlen utalását találjuk.

Uzziás király halálának esztendejében láttam az Urat, amint magasra emelt trónon ült, és palástjának uszálya betöltötte a templomot. Fölötte szeráfok álltak; mindegyiknek hat szárnya volt: kettővel az arcát takarta be, kettővel a lábát takarta be, és kettővel repült. És kiáltott az egyik a másiknak, és ezt mondta: Szent, szent, szent a Seregek Ura; teljes az egész föld az ő dicsőségével. Ézsaiás 6:1–3.

A föld megvilágosodik az ő dicsőségétől, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala leszáll, és Ézsaiás egy másik fontos kulcsot ad, amikor tudatja velünk, hogy a szentélyről szóló látomása abban az esztendőben történt, amelyben Uzziás király meghalt. Uzziás király megkísérelte a templomban a pap munkáját végezni. Nyolcvan pap és a főpap ellenállt neki, hogy ezt megtegye, mígnem az Úr leprával sújtotta őt a homlokán. A fenevad bélyegét kapta meg azért, mert megkísérelte egyesíteni állami hatalmát az egyházi hatalommal. Nem halt meg azonnal; eltávolították a trónról, helyére mást állítottak, és egy időszak alatt végül 2001. szeptember 11-én halt meg. Az adventista egyház fokozatosan hal meg, miként a zsidó egyház is Krisztus idejében. Ám 2001. szeptember 11-én az adventizmus, amely már elvetette Dániel tizenegy utolsó hat versének üzenetét, véget ért mint az Egyesült Államok protestáns szarva, és azokat, akiket Ézsaiás képviselt, akkor hívták el, hogy vigyék azt az üzenetet, amelyet a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első hangja jelképez.

És beméne utána Azarjá, a pap, és vele együtt az Úrnak nyolcvan papja, derék férfiak; és ellene állának Uzziás királynak, és mondanak neki: Nem téged illet, Uzziás, hogy jó illatot füstöltes az Úrnak, hanem a papokat, Áron fiait, akik fel vannak szentelve a füstölésre; menj ki a szentélyből, mert vétkeztél, és ez nem lesz tisztességedre az Úr Istentől. Akkor megharaguvék Uzziás, és kezében füstölő volt, hogy füstöljön; és míg haragudott a papokra, a poklosság felüti fejét homlokán a papok előtt az Úr házában, a füstölőoltár mellett. És ránéze Azarjá, a főpap, és vele együtt mind a papok, és ímé, poklos vala homlokán; és kiűzék őt onnét, sőt maga is sietve kiméne, mert megverte őt az Úr. És Uzziás király poklos volt halála napjáig, és külön házában lakott, mint poklos; mert kizáratott az Úr házából; és Jótám, az ő fia, volt a király házában felügyelője, és ő ítélte a föld népét. 2 Krónikák 26:17–21.

Fontos felismerni, hogy a protestáns szarv 2001. szeptember 11-én eltávolított a Hetednapi Adventista Egyházzal, mert a Jelenések üzenetének végidei feloldásához három elsődleges elem

tartozik. Az egyik a republikánizmus szarvának és a protestantizmus szarvának párhuzamos történelme. A másik elem, amelyet fel kell ismerni, a hét gyülekezet jelentősége, és természetesen a harmadik a „hét mennydörgés”. Mindhárom prófétai elem együtt alkotja azt az üzenetet, amely feloldatik, és szükséges felismerni, hogy miként a zsidó egyház Krisztus idejében félretétetett, úgy az adventizmus is félretétet az „utolsó napokban”.

Ézsaiás önként vállalkozik arra, hogy üzenetet vigyen Isten hűtlen választott népének az ő korában, és Jézus ugyanezeket a szavakat használja ugyanannak a helyzetnek a megszólítására az Ő korában. A szövetség választott népét mellőzik, és ők megtagadják, hogy „halljanak” és meggyógyuljanak.

És mondta: Menj, és mondd ennek a népnek: Hallván halljatok, de ne értsetek; látván lássatok, de ne ismerjete. Kövérítsd meg e nép szívét, tedd nehezzé fülét, és zárd be szemeit, hogy ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. Ézsaiás 6:9, 10.

Az a munka, amelyet Ézsaiás magára vállal, ugyanaz a munka, amelyet János és Ezékiel vállalt magára, amikor megették a kis könyvet. Olyan feddő üzenetet visznek egy szövetség által kiválasztott néphez, amely éppen azon a folyamaton megy keresztül, hogy az Úr szája kiköpje. Másodszor, amikor Jézus arra a történelemre utal, amelyet a próféták és az igaz emberek látni kívántak, azt Lukács jegyezte fel.

És te, Kapernaum, amely az égig felmagasztaltattál, a pokolig vettetel alá. Aki titeket hallgat, engem hallgat; és aki titeket megvet, engem vet meg; és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem küldött. A hetven pedig visszatérek örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engedelmeskednek nékünk a te neved által. Ő pedig monda nékik: Látám a Sátánt, mint villámlást lehullani az égből. Ímé, adok néktek hatalmat, hogy kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején; és semmi sem árthat néktek. De ne azon örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek néktek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. Abban az órában Jézus örvendezte lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted: igen, Atyám; mert így volt kedves teelőtled. Mindent nékem adott át az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja kijelenteni. És az ő tanítványaihoz fordulván, külön monda: Boldog szemek, amelyek látják azokat, amiket ti láttok. Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látták; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallották. Lukács 10:15–24.

Ismételten: annak az áldásnak az összefüggése, amely azokhoz kapcsolódik, akiknek az a kiváltság adatott, hogy lássák azt, amit az igazak látni kívántak, egy szövetséges, kiválasztott népre vonatkozik, amely mellett elhaladnak, és amely nem hajlandó „hallani”. White testvér Krisztusnak Kapernaum feletti kárhoztatására utal, amely a nagy világosság elutasításának jelképe, és az adventizmust hangsúlyozta azáltal, hogy az adventizmus elleni feddést [zárójelek] közé helyezte.

„Az Isten magukat annak valló gyermekei között milyen kevés türelem nyilvánult meg, milyen sok keserű szó hangzott el, milyen sok kárhoztató ítélet mondtak azokról, akik nem a mi

hitünkön vannak. Sokan a más egyházakhoz tartozókat nagy bűnösöknek tekintették, holott az Úr nem így tekint rájuk. Azoknak, akik így tekintenek más egyházak tagjaira, meg kell aláznunk magukat Isten hatalmas keze alatt. Azok, akiket elítélnek, talán csak kevés világosságot kaptak, kevés alkalmuk és kiváltságuk volt. Ha olyan világosságuk lett volna, amilyen sok gyülekezetünk tagjának adatott, sokkal nagyobb mértékben előrehaladhattak volna, és hitüket jobban képviselhették volna a világ előtt. Azokról, akik dicsekednek a világosságukkal, mégsem járnak abban, Krisztus ezt mondja: »De mondom néktek: Tírusnak és Szidónnak könnyebb lesz az ítélet napján, mint nektek. És te, Kapernaum [a Hetednap Adventisták, akik nagy világosságot kaptak], amely az égis felmagasztaltatál [a kiváltságok tekintetében], a pokolig fogsz alászállíttatni; mert ha azok a hatalmas cselekedetek, amelyek tebenned végbementek, Sodomában mentek volna végbe, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom néktek, hogy Sodoma földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked.« Abban az időben Jézus felelvén monda: »Hálát adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek [a maguk megítélése szerint] elől, és a kisdedeknek jelentetted ki.«»

„És most, mivel mindezeket a dolgokat cselekedtétek, ezt mondja az Úr, és szóltam hozzátok, korán felkelve és szólva, de nem hallgattatok; hívtalak benneteket, de nem feleltetek; ezért úgy cselekszem ezzel a házzal, amelyről az én nevemet nevezik, amelyben bizakodtok, és azzal a hellyel, amelyet nektek és atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem. És kivetlek benneteket színem elől, amint kivettem minden testvéreteket, Efraim egész magvát.” Review and Herald, 1893. augusztus 1.

Az adventizmusban véghezvitt „hatalmas cselekedetek” azok a cselekedetek voltak, amelyeket igaz emberek és próféták kívántak látni és hallani. E hatalmas cselekedetek az 1843 és 1844 történetében nyertek megjelenítést, amikor az Éjféli Kiáltás üzenetét hirdették. Az adventizmus elvetette történelmét, és különösen az 1843 és 1844 történetét. Olyan történelmet, amely csalódással kezdődik és csalódással végződik, ugyanakkor olyan történelmet is, amely arra rendeltetett, hogy bevezesse őket az újjáteremtett földre.

„Az ösvény kezdetén egy fényes világosság volt felállítva mögöttük, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az „éjféli kiáltás”. Ez a világosság végig bevilágította az ösvényt, és világosságot adott lábuk elé, hogy meg ne botoljanak.

„Ha szemüket Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük járt, és a város felé vezette őket, biztonságban voltak. Ám hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még igen távol van, holott arra számítottak, hogy addigra már bejutnak oda. Ekkor Jézus bátorította őket azáltal, hogy felemelte dicsőséges jobb karját, és karjából világosság áradt, amely az adventnép fölött lengett, mire azok így kiáltottak: „Alleluja!” Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket ilyen messzire. A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat teljes sötétségben hagyva; megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, és letértek az ösvényről az alatt levő sötét és gonosz világba.” Early Writings, 15.

Amit Júda törzsének Oroszlánja most feltör, az 1843 és 1844 történelme. A „hét mennydörgés” 1840-től 1844-ig terjedő időszakot jelképezi, ez az időszak azonban egy igen különleges

történelmet foglal magában, amely azóta előképezve van, amióta a szövetségi történelem megkezdődött. Minden reformmozgalom párhuzamban áll egymással, ugyanazokkal a tájékozódási pontokkal rendelkezve. Ha különböznenek egymástól, Sátán minden egyes reformmozgalom számára eltérő támadási tervet alkotna, de ezt soha nem teszi.

„Ám Sátán nem maradt tétlen. Ekkor megkísérelte azt, amit minden más reformmozgalomban is megkísérelt: hogy becsapja és romlásba vigye a népet azáltal, hogy a valódi mű helyett hamisítványt szór rájuk. Ahogyan a keresztény egyház első századában hamis Krisztusok voltak, úgy a tizenhatodik században is hamis próféták támadtak.” A nagy küzdelem, 186.

Az e szakaszban foglalt lényegi pont, a teljes üzenet szempontjából, amelyet közlünk, az, hogy amikor az adventizmus megszűnt hordozni a protestantizmus palástját, és azt 2001. szeptember 11-én teljesen eltávolították róla, továbbra is azt állítja, hogy ő a maradékmozgalom, amely a harmadik angyal hangos kiáltását hirdeti. Ő azonban a hamisítvány. Ha nem ismered fel, hogy melyik mozgalom hordozza most a protestantizmus szarvát, gyakorlatilag lehetetlen megérteni az Egyesült Államokban lévő két szarv közötti párhuzamot.

1843 és 1844 története minden reformmozgalomban megjelenik, és most az ókori Izráel kezdetét mint Isten választott népét, valamint Izráel végét mint Isten választott népét fogjuk felhasználni arra, hogy ugyanezt szemléltessük a modern Izráel esetében, különös tekintettel 1843-ra és 1844-re, amint azok a reformmozgalmak egyes vonalaiban megjelennek.

Mózes megjövendőlte, hogy az Úr hozzá hasonló prófétát támaszt, és az a próféta Jézus volt. Lukács az Apostolok cselekedeteiben megerősíti, hogy Jézus beteljesítette Mózes próféciáját.

Az Úr, a te Istened, prófétát támaszt neked a te közepedből, a te atyádfiai közül, hozzám hasonló; reá hallgassatok. 5Mózes 18:15.

Jézus az a próféta, akire hallgatnunk kell.

Mert Mózes valóban ezt mondta az atyáknak: Prófétát támaszt nektek az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiai közül, hozzám hasonló; őt hallgassatok mindenben, amit csak szól nektek. És léssen, hogy minden lélek, amely nem hallgat arra a prófétára, kiirtatik a nép közül. De mind a próféták is, Sámuelről fogva és azután mindazok, akik szóltak, szintén megjövendőlték e napokat. Ti vagytok a próféták fiai és annak a szövetségnek örökösei, amelyet Isten a mi atyáinkkal kötött, amikor ezt mondta Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a föld minden nemzetségei. Először nektek támasztotta fel Isten az ő Fiát, Jézust, és őt azért küldte, hogy megáldjon titeket, elfordítva mindegyikötöket a maga gonoszságaitól. ApCsel 3:22–26.

Krisztus reformvonala az vég idején kezdődik, miként minden reformvonal. Krisztus napjaiban az „vég ideje” az Ő születése volt. A Szentírás azonosítja, hogy születésekor a tudás növekedése történt, összhangban azzal, ahogyan Dániel könyve meghatározza az „vég idejét”. Akár a pásztorok, akár a keletről érkezett bölcsek, akár a haragra gerjedt Heródes, akár Anna és Simeon a templomban: az Ő születésekor a tudás növekedése ment végbe. Ezen a ponton a zsidó egyház vezetését mellőzték. Az elválás fokozatos volt, de azzal kezdődött, hogy elutasították azt az üzenetet, amely a vég idején felnyitott.

„Az emberek nem tudják, de e hírrel a menny öröm telik meg. A világosság világából való szent lényeket mélyebb és gyöngédebb érdeklődés vonja a föld felé. Az egész világ fényesebb az Ő jelenléte miatt. Betlehem halmái fölött angyalok megszámlálhatatlan sokasága gyülekezik. Várják a jelt, hogy a világnak hirdessék az örömhírt. Ha Izráelben a vezetők hűek lettek volna a rájuk bízott megbízatáshoz, osztozhattak volna a Jézus születésének hirdetésében való örömben. De most mellőztetnek.” Jézus élete, 47.

Az adventizmus vezetését mellőzték 1989-ben, amikor beteljesedett Dániel 11. fejezetének 40. verse. „A vég ideje” Mózes történetében — aki Jézust előképezte — az ő születése volt, amikor családja, majd ezt követően a fáraó leánya megnővekedett ismeretet kapott a kis Mózesről. Neve természetesen azt jelenti: „a vízből kimentett”, Jézus pedig azt jelenti: „Jehova megment.”

„A vég ideje” után valamennyi reformvonal bemutat egy olyan pontot, amikor az adott történelemben megnővekedett ismeret hivatalos üzenetté formálódik, amely tanúbizonyságként állítható azon nemzedék elé, amely felelősségre vonatik a vég idején felnyitott világosságért.

Keresztelő János hivatalos formába öntötte Krisztus üzenetét, és Mózes üzenete a negyvenedik évében nyert hivatalos megfogalmazást, amikor a maga erejéből megkísérelte megszabadítani Izráelt Egyiptomból. Egyiptom szabadításának üzenete ekkor már a nyilvános feljegyzés részévé vált.

Negyven évvel később Mózes üzenete az égő csipkebokornál nyert felhatalmazást, és Isten istenségének két jelével kísértetett, amint azt a kígyóvá változott vessző és a poklos kéz szemléltette, amelyet Mózes kebléből húzott elő. Jézus üzenete a keresztségekor nyert felhatalmazást, amelyet az istenség két jele kísért: az Atya hangja és a Szentlélek. A következő waymark mindkét történetben az első csalódást, a késedelem idejét, a második angyal eljövételét vagy 1843-at jelképezi.

A Mózes vonalában jelentkező csalódást a felesége szemléltette, amikor az angyal alászállt, hogy megölje Mózeszt azért, mert nem metélte körül a fiát. Félelmében Cippóra maga végezte el a szertartást a fiukon. Mózes elfelejtette körülmetélni a fiát! Még a szövetségnek azt a jelét is, amely Ábrahámnak adatott, Mózes elfelejtette. Ábrahám atya előre feltárta a héberek egyiptomi fogságának és Egyiptomból való szabadulásának jövendölését, és e próféciaának kifejezetten Mózes által kellett beteljesednie, Mózes pedig elfelejtette körülmetélni a fiát. Ekkor Mózes visszaküldte Cippórá, hogy maradjon az apjánál egészen a szabadítás utánig. Midiánban maradt mindaddig, amíg Mózes át nem vezette Izráel fiait a Vörös-tenger vizén, amelyről Pál apostol tudatja velünk, hogy a keresztséget jelképezi, azt a szertartást, amely a körülmetélés helyébe lépett. Ezt a pontot ne tévesszük szem elől. Az az útjelző, amely a második angyalt képviseli Mózes történetében, az az útjelző, amely előidézi az első csalódást abban a történelemben, Ábrahám Istennel való szövetségi kapcsolatának elsődleges szabálya elutasításának bizonyult.

Krisztus vonalában az első csalódás Lázár halála volt, amelyről Márta és Mária bizonyosak voltak, hogy nem következett volna be, ha Jézus nem késlekedik addig, amíg Lázár már négy napja halott. Az a csalódás, hogy Jézus megengedte közeli barátjának, Lázárnak, hogy meghaljon és a sírban oszlásnak induljon, mérhetetlen volt nemcsak a két nővér, hanem a tanítványok számára is. Lázár

feltámasztása azonban Krisztus egész szolgálatának pecsétjévé lett.

„Amikor Krisztus késlekedett Lázárhoz menni, irgalmas szándéka volt azok iránt, akik nem fogadták be Őt. Azért időzött, hogy Lázárnak a halálból való feltámasztása által makacs, hitetlen népének újabb bizonyítékát adja annak, hogy Ő valóban „a feltámadás és az élet”. Vonakodott minden reményt feladni a népet illetően, Izráel házának szegény, tévelygő juhait illetően. Szíve megszakadt megátalkodottságuk miatt. Irgalmában elhatározta, hogy még egy bizonyítékát adja nekik annak, hogy Ő a Helyreállító, az Egyetlen, aki egyedül képes az életet és a halhatatlanságot világosságra hozni. Ennek olyan bizonyítéknak kellett lennie, amelyet a papok nem magyarázhattak félre. Ez volt az oka annak, hogy késlekedett Betániába menni. Ennek a legfőbb csodának, Lázár feltámasztásának kellett ráütnie Isten pecsétjét az Ő munkájára és istenségre vonatkozó igényére.” Jézus élete, 529.

Isten száznegyvennégyezerének megpecsételését az 1843-as és 1844-es történelem szemlélteti, mert arról kapunk tájékoztatást, hogy a diadalmas bevonuláskor Lázár vezette be Krisztust Jeruzsálembe. A diadalmas bevonulás története az a történet, amelyet White testvérnő az 1843-as és 1844-es Éjféli Kiáltás szemléltetésére használ. Félreértés volt Krisztusnak az a hatalma, hogy Isten teremtménye által feltámassza a halottakat. Mária és Erzsébet megvallották, hogy tudják: Jézusnak hatalma van feltámasztani Lázárt az utolsó trombitaszóra, de nem látták, hogy ténylegesen akkor és ott is hatalma van feltámasztani őt. Tagadásban voltak éppen azon igazsággal szemben, amelyet Ő azért jött bemutatni keresztségében és halálában, személyes három és fél éves szolgálatának kezdetében és végén. Nem láthatták meg, míg a követ el nem hengerítették a sír elől, miként az Ő kezét később el kellett távolítani az 1843-as táblázat némely számaiban levő tévedésről.

Miután Mózes elküldte Cippórát a közelgő, a fáraóval való küzdelemtől, bátyja, Áron találkozott vele, és a két követ Egyiptom felé indult, a második angyal üzenetét képviselve. Mielőtt bármiféle csapás sújtotta volna Egyiptomot, Mózes figyelmeztette a fáraót, hogy ha nem engedi el Izráelt, Isten elsőszülöttét, hogy kivonuljon és imádja Őt, akkor Isten megöli Egyiptom elsőszülöttét.

És monda az Úr Mózesnek: Amikor visszatérsz Egyiptomba, ügyelj arra, hogy mindazokat a csodákat, amelyeket kezdedbe adtam, megcselekedd a fáraó előtt; de én megkeményítem az ő szívét, hogy ne bocsássa el a népet. És mondd a fáraónak: Így szól az Úr: Izráel az én fiam, az én elsőszülöttem. És mondom neked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nekem; ha pedig vonakodsz elbocsátani őt, íme, megölöm a te fiadat, a te elsőszülöttedet. 2Mózes 4:21–23.

Az Éjféli Kiáltás egy olyan jövendölés volt, amely a jövőben fog beteljesedni.

„Amikor Izráel megszabadult Egyiptomból, ismét elrendeltetett az elsőszülöttek odaszentelése. Míg Izráel fiai az egyiptomiak szolgátságában voltak, az Úr meghagyta Mózesnek, hogy menjen a fáraóhoz, Egyiptom királyához, és ezt mondja: »Így szól az Úr: Izráel az én fiam, az én elsőszülöttem; azért ezt mondom neked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nekem; ha pedig megtagadod, hogy elbocsásd őt, íme, megölöm a te fiadat, a te elsőszülöttedet.« 2Mózes 4:22, 23.”

„Mózes átadta üzenetét; de a kevély király válasza ez volt: »Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izraelt? Nem ismerem az Urat, és nem is bocsátom el Izraelt.« 2Mózes 5:2. Az Úr jelekkel és csodákkal munkálkodott népéért, rettenetes ítéleteket bocsátva a fáraóra. Végül a pusztító angyal azt a parancsot kapta, hogy ölje meg az egyiptomiak között az emberek és az állatok elsőszülötteit. Hogy az izraeliták megkíméltesse, azt a rendelkezést kapták, hogy egy leölt bárány vérével helyezzék ajtófélfáikra. Minden házat meg kellett jelölni, hogy amikor az angyal halálos küldetésében eljön, elkerülhesse az izraeliták otthonait.” Jézus élete, 51.

A Fáraóhoz intézett Éjféli Kiáltás üzenete az elsőszülöttek halálát azonosította, mint Fáraó lázadására adott választ. Miután az üzenet bekerült a feljegyzésbe, a csapások — amelyek az Éjféli Kiáltás hatalmát jelképezték 1844 nyarán — Egyiptomra zúdultak. Az Éjféli Kiáltás üzenete 1844 nyarán árhullámként söpört végig a földön. A csapások végigsöpörtek Egyiptomon, és amikor elérkezett az elsőszülöttek megígért halála, éjfélikor kiáltás hallatszott egész Egyiptomban.

És Mózes ezt mondta: Így szól az Úr: Éjféltájban kimegyek Egyiptom közepébe; és meghal Egyiptom földjén minden elsőszülött, a fáraó elsőszülöttjétől fogva, aki az ő trónján ül, a szolgálóleány elsőszülöttjéig, aki a kezimalom mögött van; és a barmoknak is minden elsőszülöttje. És nagy jajkiáltás lesz egész Egyiptom földjén, amilyen nem volt ahhoz fogható, és nem is lesz többé. 2Mózes 11:4–6.

Krisztus diadalmas bevonulása Jeruzsálembe a Golgota keresztyéhez vezetett, és Krisztus tanítványai, valamint más követői nagy csalódást éltek át.

„A mi csalódásunk nem volt akkora, mint a tanítványoké. Amikor az Emberfia diadalmasan bevonult Jeruzsálembe, azt várták, hogy királlyá koronázzák. A nép mindenfelől odasereglett, és ezt kiáltotta: „Hozsánna Dávid Fiának!” És amikor a papok és a vének arra kérték Jézust, hogy csendesítse le a sokaságot, Ő kijelentette, hogy ha ezek elhallgatnának, még a kövek is kiáltanának, mert a próféciaának be kell teljesednie. Mégis, néhány nap múlva ugyanezek a tanítványok látták szeretett Mesterüket, akiről azt hitték, hogy Dávid trónján fog uralkodni, a kegyetlen kereszten kifesztve a gúnyolódó, csúfolódó farizeusok fölött. Magasztos reményeik szertefoszlottak, és a halál sötétsége zárult körük.” Testimonies, 1. kötet, 57, 58.

A tanítványok és a milleriták nagy csalódását az is jelképezi, hogy a héberek a fáraó serege és a Vörös-tenger közé szorultak.

„Ránk ragyog a letűnt korszakok összegyűlt világossága. Izráel feledékenységének feljegyzése a mi tanulságunkra maradt fenn. Ebben a korszakban Isten kezét nyújtotta, hogy minden nemzetből, ágazatból és nyelvből népet gyűjtsön magának. Az adventmozgalomban örökségéért munkálkodott, miként Izráel fiaiéért is munkálkodott, amikor kivezette őket Egyiptomból. Az 1844-es nagy csalódás idején népének hite próba alá került, miként a hébereké a Vörös-tengernél.” Testimonies, 8. kötet, 115., 116.

Fontos megértenünk, hogy amikor Krisztus bevonult Jeruzsálembe, az óra ihletése dicsőítésnek olyan kitörését idézte elő, amelyet a farizeusok igyekeztek elhallgattatni. A dicsőítő kórus magvát az a Jézusra való utalás alkotta, hogy ő Dávid Fia, ugyanaz a jelkép, amelyet Krisztus arra használt,

hogy véget vessen szóváltásainak a kötekedő zsidókkal. A zsidókat leginkább az ingerelte, hogy amikor Jézust Dávid Fiának nevezték, ezzel szükségképpen Dávid királynak Jeruzsálemben való diadalmas bevonulására utaltak.

Dávidnak a láda Jeruzsálemben vitelére irányuló munkájának történetében az üzenet felhatalmazását Dávid felhatalmazása jelképezte.

Dávid pedig egyre nagyobb lett, és a Seregek Ura, az Isten vele volt. 2 Sámuel 5:10.

Ezután Dávid elhatározta, hogy a ládát Jeruzsálemben viszi. A láda Dávid városába vitele során csalódásnak kellett bekövetkeznie, miként minden reformvonalban. Uzza, akinek neve erőt jelent, jól tudta, hogy nincs felhatalmazása arra, hogy megérintse a ládát, mégis megtette. Éppen az a kérdés, amely a ládát eredetileg fogságba juttatta, az Úr kinyilatkoztatott akarata iránti engedetlenség és az Isten ládájával kapcsolatos hatalomra vonatkozó vakmerő elbizakodottság volt. Uzza azonban, Dávid egyik erős embere, engedetlenkedett, miként Mózes is engedetlenkedett a körülmetélésre vonatkozó parancsnak. Uzzát halál sújtotta, és a láda Jeruzsálemben kívül maradt mindaddig, amíg Dávid meg nem értette, hogy azok, akik felügyeltek arra a helyre, ahol a láda Uzza halála után maradt, áldásban részesültek. Dávid ezután ismét útnak indult, hogy a ládát Jeruzsálemben vigye. Amint Dávid táncolva vonult be Jeruzsálemben, a felesége meglátta mezítelenségét, és mélységesen csalódott.

A reformmozgalmak három vonala, amelyek egyaránt 1843-ra és 1844-re, arra az időszakra vonatkoznak, amelyet igaz emberek és próféták kívántak látni és hallani. A második angyal eljövételének jellemzői, amelyek így a késedelem idejét és a csalódást jelölik meg, mind könnyen felismerhetők. A mélyebb igazságok arra mutatnak rá, hogy a csalódás nem pusztán Mózes, vagy Uzza, vagy Márta és Mária részéről fakadó félreértés volt, hanem olyan csalódás, amely összefüggött egy alapvető elv elvetésével, amely ahhoz a történethez kapcsolódott, amelyben maga a csalódás beteljesedett. Mózes esetében ez a körülmetélkedés jele volt, Uzza esetében az Isten parancsolataival kapcsolatos vakmerőség a ládára vonatkozóan, Márta és Mária esetében pedig a Krisztus teremtmény, feltámasztó hatalmába vetett hit hiánya.

Mózes esetében szolgálatának legközpontibb témája a szövetségi kapcsolat létrehozása volt egy kiválasztott néppel, és Mózes megfeledezett a szövetség jeléről. Uzza esetében Isten törvényének szentsége volt az alapelv, amely a ládában testesült meg. Márta és Mária esetében pedig Krisztus szolgálatának legközpontibb lényege volt ez, amely keresztségével kezdődött, és halálával, temetésével és feltámasztásával végződött, amint azt szolgálatának kezdete előképezte. Az 1843-as első csalódást az ábrán szereplő egyes számadatokban elkövetett tévedés idézte elő, amely Habakuk próféciájának beteljesedése volt. A tévedés a Miller-féle mozgalom legfőbb alapelvét érintette — a nap-év elvet.

A „hét mennydörgés” az 1840-től 1844-ig tartó adventmozgalmat jelképezi, ám azon a mozgalmon belül ott van az 1843-tól 1844-ig terjedő történelem, amely csalódással kezdődik és csalódással végződik, így ráhelyezve arra a történelemre az Alfa és Omega kézjegyét. És ez a történelem éppen az a történelem, amelyre Jézus és Ellen White mint arra a szent történelemre mutatnak, amelyet az igazak mindenkor vágytak látni.

E négy irányvonal; Mózes, Dávid, Krisztus és a milleriták azt tanítják, hogy amikor a tíz szűzről szóló példázat megismétlődik a világ végén, akkor nem a második, hanem a harmadik angyal üzenete nyer felhatalmazást, amelyet csalódás követ, s ez késedelmi időt indít el.

Amikor az első angyal 1840. augusztus 11-én alászállt, megerősítette a milleriták elsődleges prófétai szabályát, és első csalódásuk kifejezetten ehhez a szabályhoz kapcsolódott. Amikor ez a csalódás és a késedelem ideje a Midnight Cry idején véget ért, az az üzenet is az egy nap egy év elvéhez kapcsolódott, miként az a meghatározás is, hogy Krisztus 1844. október 22-én jön el. 1840 és 1844 mind a négy határköve az egy nap egy év elvéhez kapcsolódott.

A zsidók Isten törvényének letéteményeseivé tették, és az a kérdés, amelyet Mózes vonala képvisel, Isten törvénye és a rendelkezések. Dávid történetében ismét Isten törvénye volt az. Krisztus történetében is Isten törvénye volt az, mert vérontás nélkül nincs bocsánat arra a bűnre, amelyet Isten törvénye tett nyilvánvalóvá a bűnös előtt. Az adventizmus azonban nemcsak Isten törvényének, hanem a prófétai Igének is letéteményesévé tétetett.

Ezért a millerita történelem vonalának témája Isten prófétai szabályai. Az adventizmus végén ismét a prófétai értelmezés szabályairól lesz szó, de 1844 óta a prófétai idő többé nem alkalmazandó. A vég idején érvényes szabályok azon az előfeltevésen alapulnak, hogy az Alfa és az Omega a kezdetből szemlélteti a véget.

Amikor az oszmán felsőbbség a második jaj beteljesedéseként, amely az iszlám prófétai tevékenységét jelképezi, megszűnt, beteljesedett a Jelenések 9:15 háromszázkilencvenegy évre és tizenöt napra szóló próféciaja, és megerősítést nyert a „nap–év elv”, amely Miller munkásságának leglényegesebb magva volt.

Amikor 2001. szeptember 11-én az iszlám lesújtott, a Jelenések 8:13 beteljesedéseként bekövetkezett a harmadik jaj eljövetele, és megerősítést nyert az az elv, amely a Future for America munkájának legbensőbb magvát képezte; ez az elv pedig egyszerűen így fogalmazható meg: a történelem ismétlődése. Megerősítést nyert egy jajtrombita próféciaja, amely az iszlámot ábrázolja, amikor mind a Jelenések tizedik fejezetének angyala 1840-ben, mind pedig a Jelenések tizenharmadik fejezetének angyala 2001-ben beteljesedett. A történelem megismétlődött. Ami ezek után várható lenne, az egy csalódás.

A csalódás egy késedelmi időszakot vezetne be. A csalódás elcsüggesztené és szétszórná azokat, akik részt vettek a munkában. A csalódás a prófécia egyik elsődleges törvényének semmibevétele által következne be, valójában a prófécia ama legelső szabályának semmibevétele által, amely az adventizmus kezdetén lett lefektetve. A 2001. szeptember 11-i felhatalmazás az iszlámmal állt kapcsolatban, és a 2020. július 18-i csalódás is az iszlámról szólt. Arról kapunk tájékoztatást, hogy ami lehetővé tette Samuel Snow és mások számára, hogy ezt követően felismerjék az 1844. október 22-i dátumot, az az volt, hogy az Úr visszavonta kezét az 1843-as táblázat számainak némelyikében lévő tévedésről. Ekkor Snow és a milleriták felismerték, hogy ugyanaz a bizonyíték, amely arra vezette őket, hogy az 1843. esztendőt jósolják meg a kétezer-háromszáz éves prófécia beteljesedésének éveként, valójában ugyanaz a bizonyíték volt, amely lehetővé tette számukra, hogy azonosítsák 1844. október 22-ét.

„Jézus és az egész mennyei sereg részvétellel és szeretettel tekintett azokra, akik édes várakozással sóvárogtak látni Őt, akit lelkük szeretett. Angyalok lebegtek körülöttük, hogy próbájuk órájában megerősítsék őket. Azok, akik elmulasztották befogadni a mennyei üzenetet, sötétségben maradtak, és Isten haragja fellobbant ellenük, mert nem akarták elfogadni azt a világosságot, amelyet a mennyből küldött nekik. Azok a hűséges, csalódottak, akik nem értették, miért nem jött el az ő Uruk, nem maradtak sötétségben. Ismét Bibliájukhoz vezették, hogy kutassák a prófétai időszakokat. Az Úr keze elvételte a számokról, és a tévedés megmagyaráztatta. Látták, hogy a prófétai időszakok 1844-ig nyúltak, és hogy ugyanazok a bizonyítékok, amelyeket annak igazolására hoztak fel, hogy a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, azt bizonyították, hogy azok 1844-ben érnek véget. Isten Igéjéből világosság ragyogott helyzetükre, és felfedeztek egy késedelmi időt: »Ha késik is [a látomás], várj rá.« Krisztus közeli eljövételéhez való szeretetükben figyelmen kívül hagyták a látomás késedelmét, amely arra szolgált, hogy nyilvánvalóvá tegye az igazán várakozókat. Ismét volt egy meghatározott időpontjuk. Mindazonáltal láttam, hogy közülük sokan nem tudtak súlyos csalódásuk fölé emelkedni, hogy birtokában legyenek annak a buzgóságnak és erőnek, amely hitüket 1843-ban jellemezte.” Early Writings, 236, 237.

El kell várnunk, hogy azok a bizonyítékok, amelyek ahhoz a jövődőléshez vezettek, miszerint az iszlám 2020. július 18-án megtámadja az Egyesült Államokat, megerősítsék: a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején az iszlám az az ítélet, amely az Egyesült Államokra sújt le, az eseménnyel pedig többé nem kapcsolódik időelem.

Négy elsődleges jelzőoszlop 1840-től 1844-ig terjedő történelemben. Minden egyes jelzőoszlop Miller alapvető szabályának alkalmazásához kapcsolódik — a nap egy év elvéhez.

Négy elsődleges jelzőpont 2001 történetében, egészen a vasárnapi törvényig. 2001. szeptember 11-e az iszlám volt. A 2020. július 18-i megghiúsult előrejelzés az iszlámról szólt. Minden jelzőpont a Future for America elsődleges szabályának alkalmazásával áll összefüggésben — a történelem ismétlődésével. A „hét mennydörgés” jövőbeli eseményeket jelképez, amelyek a maguk sorrendjében fognak feltárulni. A négy jelzőpont közül az első 2001. szeptember 11-e volt, amely az Egyesült Államok elleni iszlám támadást azonosította a harmadik jaj beteljesedéseként. Az utolsó jelzőpontnak, amely a vasárnapi törvényt jelképezi a mi történelmünkben, az iszlámról kell szólnia, mert az Alfa és az Ómega mindig a véget szemlélteti a kezdetből, és az Alfa és az Ómega az, aki éppen e történet számára lepecsételte a „hét mennydörgést”. Az iszlám meg fogja támadni az Egyesült Államokat a vasárnapi törvény idején.

Ez egyike a hét mennydörgés felpecsételésének felnyitásában annak a három elsődleges elemnek, amely most tárul fel. Mihelyt Mózes kihirdette azt az üzenetet, amely saját történelmi vonalában az Éjféli Kiáltást jelképezte, a végső események gyors egymásutánban követték egymást. Tíz természetfeletti, pusztító csapás következett, mígnem az elsőszülöttekre vonatkozó prófécia beteljesedett, létrehozva az éjféli kiáltást Egyiptomban. Mihelyt Krisztus belépett Jeruzsálembe, megkezdődtek a kereszthez vezető gyors lépések. Amikor az üzenet kihirdetett, többé nem volt visszaút. Az 1844. augusztus 12-i exeteri tábori összejöveteltől számítva alig két hónappal később a jövődőlés beteljesedett.

És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, miféle közmondás ez, amely nálatok van Izráel földjén, mondván: Hosszúra nyúlnak a napok, és semmivé lesz minden látomás? Ezért mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Véget vetek e közmondásnak, és nem mondják többé közmondásul Izráelben; hanem mondd nekik: Közel vannak a napok és minden látomás beteljesedése. Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látomás és hízelgő jövődőlés Izráel házában. Mert én vagyok az Úr: szólok, és amit szólok, meglesz; nem halasztatik tovább; mert a ti napjaitokban, ti engedetlen ház, kimondom a szót, és véghezviszem azt, ezt mondja az Úr Isten. És ismét lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: Embernek fia, íme, Izráel háza ezt mondja: A látomás, amelyet ez lát, sok nap múlva lesz, és távoli időkről prófétál. Ezért mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Semmi igém nem halasztatik tovább, hanem amely igét szólottam, meglesz, ezt mondja az Úr Isten. Ezékiel 12:21–28.